

[Hanne Severinsen]

der det, at der bliver en stor kapacitet af lejligheder i byerne ledig, fordi mange pensionister opgiver deres bylejlighed.

Men jeg vil gerne sige til hr. Henning Gjellerod og til Socialdemokratiet, at jeg synes, at indlægget viser, at man ikke har forstået en pind af hele spørgsmålet om veto. Der er ikke tale om, at man ikke skal varetage statslige interesser, men der er tale om, at vi opgiver alt pernittengryneri. Det vil sige, at staten, frem for at man skal sidde og godkende hver detalje med alt det bureaukrati, det efterfølgende giver, nu får et meget stærkere instrument til at gribe ind dér, hvor der er grund til det, på et tidligere tidspunkt og på en klarere måde. I et veto varetager man et landsplanmæssigt hensyn hurtigt og effektivt i stedet for efterfølgende at sidde pernittengrynagtigt og kigge på hver eneste detalje.

I virkeligheden bliver det langt mere politisk; jeg synes netop, det er noget positivt ved disse planlove, at alle de automatiske godkendelsesprocedurer nu afløses af det politiske. Derfor er det også godt, at vi f.eks. skal have en forudgående offentlighed, før man lægger sig fast på en plan i kommunalbestyrelsen. Vi har haft alt for meget med automatiske godkendelsesprocedurer i planlovgivningen. Man siger, det hele er vældig demokratisk, og at der har været en masse høringer, men borgerne oplever det ikke sådan. Derimod kan man sige: Her er der virkelig nogle interesser, dem går vi ind i, og dem diskuterer vi; alt det dér automatiske godkenderi er der ingen grund til.

Gade (SF):

Nu er der ingen tvivl om, at Fremskridtspartiet ønsker planlægningskaos, eller at vi i det hele taget slet ikke har planlægning, og derfor er det også interessant, om den lovgivning, som et flertal nu vil vedtage, åbner for en sådan situation. Her er det vel, at spørgsmålet om brug af vetoretten kan komme ind. Jeg har forstået, at miljøministeren har tilkendegivet, at den veto ret næsten ikke skal bruges, og fru Hanne Severinsen bekræfter det ved at sige, at det skal være meget politiske sager. Jeg ved ikke, hvad det vil komme til at betyde f.eks. for de betydelige projekter om vandlande og projekter, der skal placeres meget kystnært eller i øvrigt ekstra tæt ved rekreative områder. Det er det pres, vi vil blive udsat for i de kommende år, og det er der-

for, vi er bekymrede for at skulle opleve, at de lokale myndigheder i høj grad vil åbne på disse områder. Det er en kamp, der må stå lokalt, om man gør det, men der er jo gode økonomiske grunde lokalt til at åbne, og derfor vil alle amtsråd jo ønske, at de vandlande og lignende anlæg, der kan være her i landet, netop skal ligge i deres amt, og derfor er overordnet planlægning her ganske vigtig.

Min bekymring går altså ikke blot på lovændringerne, men i virkeligheden også på, hvordan loven skal forvaltes. I den forbindelse har jeg altså forstået, at miljøministeren har tilkendegivet, at det stort set ikke skal bruges. Det er i hvert fald den forståelse, jeg synes man er nødt til at få.

Det andet, jeg vil hæfte mig ved, er sommerhusdiskussionen. Det er ikke rigtigt, hvad fru Lone Dybkjær siger om sommerhusene, nemlig at den eneste ændring, der er sket i forhold til det, der forelå før, er fra 10 til 8 år. Der er jo også sket den ændring, at andre medlemmer af pensionistens husstand kan overtage sommerhuset, og det betyder da, at vi vil få sommerhuse, hvor der vil komme til at bo mennesker med erhverv, mennesker, der har børn og derfor har rettigheder i henseende til skolebuskørsel og alt, hvad der nu måtte henhøre herunder. Det er da det, Fremskridtspartiet har fået ud af sine ændringsforslag. Det var vel også det, der gav anledning til bekymring i de partier, der tilsluttede sig det, at der er åbnet det hul, som man ikke har lukket. Det kan komme an på en domstolsafgørelse, hvor det er klart, at folk, der har fælles husstand, kan påberåbe sig ret til at udnytte den mulighed.

Det andet, jeg vil sige om sommerhuse, er måske lidt mere overordnet. Jeg er faktisk bange for, at Folketinget her beslutter noget, som ikke er tænkt ind i diskussionen om EF og om, hvordan vi bevarer vores særrettighed med hensyn til, at kun danskere kan erhverve sommerhuse.

Jeg vil gerne spørge miljøministeren, om det er tænkt grundigt igennem. Markedsudvalget drøfter jo netop nu, hvordan Danmark kan sikre det i forhold til en kommende traktat om økonomisk-monetær union. Men hvordan vil man se på det i EF, når vi nu breder begrebet ud, foretager en glidning i forhold til sommerhusbegrebet? Har ministeren et klart svar på, hvordan man skal definere det? Har ministeren